

Det Kongelige Bibliotek, Statsbiblioteket, Nationalmuseet og Dansk Folkemindesamling, eller private institutioner som f.eks. Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv. Lokalarbiverne, for så vidt de ikke er en del af de offentlige arkiver, er uanset deres organisationsform eller finansiering heller ikke omfattet af den gældende lovgivning.

Kulturministeriet finder ikke behov for i arkivloven at regulere den indsamlingsvirksomhed m.v. på privatarkivområdet, der finder sted i offentlige eller private institutioner uden for de offentlige arkiver. For så vidt angår statslige institutioner, vil regulering om nødvendigt kunne finde sted administrativt.

For så vidt angår kommunale eller private institutioner, der udfører opgaver på privatarkivområdet, er Kulturministeriet opmærksom på det værdifulde arbejde, der finder sted i disse institutioner, men finder, at den lokale styring og finansiering må være afgørende. Samtidig bemærkes, at der gennem Privatarkivudvalget udfoldes en betydelig samarbejds- og koordinationsvirksomhed på området, der som resultat bl.a. har haft etablering af en landsdækkende database over private arkivalier, der er afleveret såvel til offentlige arkiver som til andre institutioner.

Arbejdsgruppen til revision af arkivloven har som led i sine overvejelser om styrkelse af bevaringsindsatsen indhentet oplysninger om lovgivningen om bevaring af privatarkiver i de øvrige nordiske lande og har særligt hæftet sig ved den norske lovgivning til sikring af bevaringen af værdifulde private arkivalier.

På baggrund af den norske lovgivning har arbejdsgruppen indstillet, at der etableres et register over særligt bevaringsværdige private arkivalier, og at optagelse af et privatarkiv i dette register over for ejeren af arkivalierne skal have den retsvirkning, at ejeren forpligtes til at give oplysning til registret om ændring i ejerforholdet. Kulturministeriet finder imidlertid ikke, at der i Danmark er behov for at lovgive på området, idet der allerede eksisterer et godt og konstruktivt samarbejde mellem på den ene side Statens Arkiver, herunder Erhvervsarkivet, og andre arkiver og på den anden side private virksomheder, organisationer, selskaber m.fl. om bevarelsen af værdifulde private arkiver. En styrkelse af indsatsen på området bør naturligt udspringe af det samarbejde, der foregår i Privatarkivudvalget, hvor rigsarkivaren er formand.

I betænkningen indstilles, at der skabes mulighed for, at institutioner, som ikke er offentlige arkiver, kan modtage og opbevare materiale, som er omfattet af lov om behandling af personoplysninger.

Datatilsynet har i den forbindelse udtalt, at spørgsmålet om, hvilke oplysninger, der kan/skal afleveres i

arkiv, samt til hvilke arkivtyper aflevering kan ske, afgøres efter arkivlovgivningen og ikke persondataloven. Datatilsynet har således ikke indvendinger imod, at der indføres en bestemmelse som indstillet af arbejdsgruppen. Der henvises herom til bemærkningerne til § 47.

Særligt om forholdet til ophavsretsloven

Arbejdsgruppen har henledt opmærksomheden på, at regler i ophavsretsloven kan vanskeliggøre adgangen til private arkivalier, der er afleveret til institutioner uden for de offentlige arkiver. Arbejdsgruppen har i den forbindelse indstillet, at det i forbindelse med den kommende lovrevision overvejes, hvordan arkivinstitutioner, der ikke efter den gældende lov er offentlige arkiver, men som opfylder bestemte standarder for bevaring, arkivbeskrivelse og formidling, kan stille ophavsretsligt beskyttede arkivalier til rådighed for benyttelse på samme vilkår, som i dag gælder for offentlige arkiver.

Ophavsretslovens § 2 giver ophavsmanden eneret til at råde over sit værk, blandt andet ved »at gøre det tilgængeligt for almenheden«. Når et beskyttet værk stilles til rådighed for en bruger til gennemsyn på en læsesal, er der tale om en handling, der falder ind under dette begreb.

Ophavsretsloven § 27, stk. 2, er en undtagelse fra eneretten i § 2, som gør det muligt for offentlige arkiver at give brugere adgang til at gennemse private arkivalier, som måtte være ophavsretligt beskyttede, uden at der først skal indhentes samtykke fra indehaveren af ophavsretten. Bestemmelsen åbner ikke mulighed for, at der foretages kopiering eller udleveres afskrifter af materialet.

Da bestemmelsen i ophavsretslovens § 27, stk. 2, udelukkende omfatter offentlige arkiver, er det således ikke muligt for andre institutioner at stille ophavsretsligt beskyttede arkivalier til rådighed for gennemsyn, medmindre der foreligger samtykke fra indehaverne af ophavsretten.

Kulturministeriet er enig i, at der med hensyn til tilgængeligheden af private arkivalier i ophavsretligt henseende bør være ligestilling mellem offentlige arkiver og andre institutioner, som opfylder bestemte standarder for bevaring, arkivbeskrivelse og formidling. Ministeriet finder, at dette spørgsmål bør løses i forbindelse med den førstkommande ændring af ophavsretsloven. Der er derfor ikke i nærværende lovforslag optaget bestemmelser herom.

Lovforslagets økonomiske konsekvenser

Med lovforslaget indføres en pligt for kommunerne